



Arrest

nr. 152 584 van 16 september 2015
in de zaak RvV X / IX

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXE KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Ghanese nationaliteit te zijn, op 19 december 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 6 juni 2014 houdende een weigering verlenging tijdelijk verblijf “*met bevel om het grond gebied te verlaten*” en van de beslissing van diezelfde gemachtigde van 5 juni 2014 houdende een bevel om het grondgebied te verlaten.

Gezien titel I *bis*, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 7 mei 2015 met toepassing van artikel 39/73 van voormelde wet.

Gelet op het verzoek tot horen van 23 mei 2015.

Gelet op de beschikking van 28 juli 2015, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 september 2015.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken I. VAN DEN BOSSCHE.

Gehoord de opmerkingen van advocaat M. KIWAKANA, die *loco* advocaat L. BRETIN verschijnt voor de verzoekende partij en van advocaat L. DE WITTE, die *loco* advocaat E. MATTERNE verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1 Op 6 juni 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing houdende een weigering verlenging tijdelijk verblijf “*met bevel om het grond gebied te verlaten*”. Dit is de eerste bestreden beslissing.

1.2 Op 5 juni 2014 neemt de gemachtigde een beslissing houdende een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13). Dit is de tweede bestreden beslissing.

2. Over de ontvankelijkheid

Ambtshalve stelt de Raad de onontvankelijkheid van het beroep tot nietigverklaring vast, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

2.1 Overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de vreemdelingenwet) werd aan de partijen de grond meegedeeld waarop de waarnemend voorzitter zich steunt om te oordelen dat het beroep door middel van een louter schriftelijke procedure kan verworpen worden. *In casu* wordt met betrekking tot de tweede bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De tweede bestreden beslissing betreft een bevel om het grondgebied te verlaten (bijlage 13).

Er dient op gewezen te worden dat uit de bewoordingen van artikel 7, eerste lid van de vreemdelingenwet blijkt dat de staatssecretaris of zijn gemachtigde niet over enige appreciatiemogelijkheid beschikt wanneer de vreemdeling zich bevindt in één of meerdere van de in 1°, 2°, 5°, 11° of 12° van deze bepaling bedoelde gevallen. Het gebruik van het woord “moet” duidt immers op een gebonden bevoegdheid van de staatssecretaris of zijn gemachtigde.

In casu dient te worden vastgesteld dat uit de tweede bestreden beslissing blijkt dat de verzoekende partij zich onder meer in het geval van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet bevindt. Deze motivering wordt door de verzoekende partij geenszins betwist. Gelet op de gebonden bevoegdheid waarover de gemachtigde van de staatssecretaris beschikt, dient er dan ook op gewezen te worden dat de gemachtigde van de staatssecretaris bij een eventuele vernietiging van het thans bestreden bevel niet anders vermag dan in uitvoering van artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet, opnieuw, na te hebben vastgesteld dat de verzoekende partij langer in het Rijk verblijft dan de overeenkomstig artikel 6 van deze wet bepaalde termijn of er niet in slaagt het bewijs te leveren dat deze termijn niet overschreden werd, een bevel om het grondgebied te verlaten af te geven. De bestreden beslissing verwijst tevens naar artikel 13 van de vreemdelingenwet, maar de verwijzing naar artikel 7, eerste lid, 2° van de vreemdelingenwet volstaat reeds als juridische grondslag. Een eventuele vernietiging van de tweede bestreden beslissing kan aan de verzoekende partij dan ook geen nut opleveren.

Het betoog van de verzoekende partij aangaande overmacht, de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur kan zodoende geen afbreuk doen aan voorafgaande vaststellingen.

Het beroep komt onontvankelijk voor wegens gebrek aan belang, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.”

Door een verzoek tot horen in te dienen, maakt de verzoekende partij kenbaar dat zij het niet eens is met deze in de beschikking opgenomen grond (zij wordt overeenkomstig artikel 39/73, § 3 van de vreemdelingenwet immers geacht met deze grond in te stemmen wanneer zij niet vraagt gehoord te worden). In dit kader dient te worden benadrukt dat het verzoeken om een hoorzitting om alsnog zijn visie kenbaar te maken de enige functie van het verzoek tot horen is (cf. RvS 26 juni 2013, nr. 224.092; Wetsontwerp van 6 december 2010 houdende diverse bepalingen (II), Memorie van toelichting, *Parl. St. Kamer*, 2010-2011, nr. 53 0772/001, 25, 26) en dit verzoek zodoende niet mag beschouwd worden als een bijkomende memorie. Bovendien dient erop gewezen te worden dat het verzoek tot horen er niet toe strekt aan de verzoekende partij de mogelijkheid te geven onvolkomenheden in het verzoekschrift, hetzij deze waarop in de beschikking overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet precies gewezen wordt, hetzij andere, alsnog recht te zetten. Ook het betoog ter terechtzitting vermag dit niet te doen.

Op 23 mei 2015 dient de verzoekende partij een verzoek tot horen in. Ter terechtzitting van 3 september 2015, alwaar zij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, volhardt zij in haar verzoekschrift.

De verwerende partij verwijst naar haar nota.

2.2 Er dient te worden vastgesteld dat de verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift. Hiermee brengt zij dan ook geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de tweede bestreden beslissing reeds in de beschikking van 7 mei 2015 werd aangegeven.

Met verwijzing naar voornoemde beschikking dient te worden vastgesteld dat het beroep onontvankelijk is, daar waar het gericht is tegen de tweede bestreden beslissing.

3. Onderzoek van het beroep

3.1 In de beschikking van 7 mei 2015, genomen overeenkomstig artikel 39/73, § 2 van de vreemdelingenwet, wordt met betrekking tot de eerste bestreden beslissing het volgende gesteld:

“De eerste bestreden beslissing betreft een weigering tot verlenging van een tijdelijk verblijf.

De verzoekende partij voert in een enig middel overmacht aan en de schending van de artikelen 2 en volgende van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, artikel 62 van de vreemdelingenwet, de zorgvuldigheid en onderzoeksverplichting en het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur.

Met betrekking tot de aangevoerde schending van “het algemeen beginsel van behoorlijk bestuur” dient erop gewezen te worden dat zulke schending niet dienstig kan aangevoerd worden. Daar waar de verzoekende partij overmacht aanvoert, dient te worden vastgesteld dat ook dit onderdeel van het middel onontvankelijk is, daar zij hierop in haar uiteenzetting niet verder ingaat.

Verder dient te worden vastgesteld dat de eerste bestreden beslissing zowel een juridische als een feitelijke motivering bevat en zodoende formeel gemotiveerd is. Bovendien vindt deze motivering wel degelijk steun in het administratief dossier. De verzoekende partij meent dat geen rekening werd gehouden met de door haar voorgelegde stukken, maar in de motivering van de eerste bestreden beslissing wordt uitdrukkelijk ingegaan op de verschillende aangebrachte stukken. Er wordt echter tevens uitdrukkelijk aangegeven dat geen geldige arbeidskaart werd voorgelegd, terwijl de verzoekende partij wel degelijk op de hoogte was van het feit dat zij bij haar aanvraag tot verlenging een nieuwe arbeidskaart zou moeten voorleggen. Er dient te worden vastgesteld dat deze vaststelling beantwoordt aan de gegevens die blijken uit het administratief dossier en dat de verzoekende partij op dit onderdeel van de motivering bovendien in het geheel niet ingaat, zodat eraan geen afbreuk wordt gedaan. De vaststelling dat geen geldige arbeidskaart werd voorgelegd, volstaat om de eerste bestreden beslissing te schragen. Verder verwijst de verzoekende partij nog naar het feit dat zij zich actief heeft ingezet om in haar eigen onderhoud te voorzien, naar haar integratie in de Belgische samenleving en het feit dat haar kinderen en echtgenote zich op het Belgisch grondgebied bevinden, en voert zij aan dat niet adequaat omtrent deze integratie gemotiveerd werd, terwijl deze nochtans bewezen is en een uitzonderlijke situatie in de zin van artikel 9bis van de vreemdelingenwet doet ontstaan. De Raad wijst er echter op dat de eerste bestreden beslissing met integratie en uitzonderlijke situaties geen uitstaans heeft, daar deze een weigering tot verlenging van een tijdelijk verblijf betreft, gesteund op het niet voldoen aan de specifieke voorwaarden aan deze verlenging verbonden. Dit betoog van de verzoekende partij heeft dan ook geen betrekking op de motieven van de eerste bestreden beslissing en is zodoende niet dienstig. Voor het overige beperkt de verzoekende partij zich tot een theoretische uiteenzetting.

Het enig middel lijkt, in de mate dat het ontvankelijk is, ongegrond.”

Ter terechtzitting van 3 september 2015, alwaar de verzoekende partij uitdrukkelijk uitgenodigd wordt te reageren op de in de beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond, voert zij het in punt 2.1 weergegeven betoog.

De verwerende partij voert het in punt 2.1 weergegeven betoog.

3.2 Gezien de verzoekende partij ter terechtzitting slechts volhardt in haar verzoekschrift, brengt zij geen elementen aan die ertoe zouden nopen anders te oordelen dan hetgeen aangaande de eerste bestreden beslissing reeds in de beschikking van 7 mei 2015 werd aangegeven.

Gelet op het bovenstaande en met verwijzing naar de in voornoemde beschikking van 7 mei 2015 opgenomen grond dient te worden vastgesteld dat het tegen de eerste bestreden beslissing gerichte enig middel ongegrond is.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zestien september tweeduizend vijftien door:

mevr. I. VAN DEN BOSSCHE,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

dhr. M. DENYS,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

M. DENYS

I. VAN DEN BOSSCHE